

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۷ مارچ ۲۰۲۳

به جای آگهی ملی و طبقاتی، خود مرکز بینی روشنفکرانه!

دوشنبه - ۱۵ حوت ۱۴۰۱ - کابل: امروز دروس پوهنتونها و سایر مراکز درسی فوق بکلوریا در ولایات سرد سیر کشور در حالی آغاز یافت که خلاف تمام سالهای پار از عمر افتتاح نخستین فاکولته ها تا امروز، به هیچ زن و دختری اجازه داده نشده است تا در کنار جوانان پسر حضور داشته باشند. به نظر من طرد جنس مونث از روند تحصیل و آموزش و در نتیجه جامعه به علاوه آن که لکه ننگیست بر دامان های ناپاک طالب و امپریالیسم حامی آن، لکه ننگی است بر دامان کلیت جامعه که چنین تجاوز آشکاری را بر حقوق نصف اعضای خود می بیند و سکوت می کند و از همه اولتر لکه ننگ پاک ناشدنی است بر دامان پوهنتون و محصلان مذکر که برده وار در مقابل مقررات و دستورهای نظام ملاسالار تمکین می نمایند و به صنوف درسی حاضر می شوند.

هموطنان گرامی!

وقتی به تاریخ پوهنتون در دهه های گذشته نظر می اندازیم، دیده می شود که پوهنتون تنها مرکز عالی ترین سطح آموزشی در کشور نبوده است بلکه همیشه محلی بوده که در هر امری پیشگامان مبارزه علیه ظلم، علیه استبداد، علیه ریاکاری های خاندانی، علیه تجاوزات امپریالیستی از همانجا سر بلند نموده، حاکمیت ها را با ایثار خون شان به نبرد فرا خوانده اند.

در همین راستا در دهه های گذشته در هرجائی که ظلمی صورت می گرفت، چشم همه به طرف پوهنتون و عکس العمل شجاعانه محصلان پوهنتون بود. از همین رو وقتی در ۲۳ ثور ۱۳۴۸، متعلم جوان لیسه "ابن سینا" به نام "اصیل خان" عصر روز در مقابل درب آن لیسه در اثر خشونت پولیس شاهی به قتل رسید، قبل از آن که خانواده آن جوان خبر شود، فردایش هزاران محصل اعم از پسر و دختر، علیه رژیم پولیسی سلطنت دست به تظاهرات زده، ضمن ۵۷ روز مظاهره و ۶ ماه انسداد پوهنتون به وسیله حاکمیت و به زندان افتادن ده ها تن از سخنوران مظاهره، قادر شدند سلطنت را وادار به عقب نشینی نموده تغییراتی را در سطح حاکمیت به وجود بیاورند و جایگاه پوهنتون را به مثابه بزرگترین مرکز دفاع از منافع مردم به اثبات برسانند.

این خصوصیت و برازندگی در همانجا خلاصه نشده، زمانی که نوکران روس به حاکمیت گماشته شدند و در دوام آن اشغالگران سوسیال امپریالیستی کشور ما را به خاک و خون و آتش کشیدند، حد اقل نسل ما به خاطر دارد که پوهنتون به مثابه یکی از محرقهای مبارزاتی همیشه علیه اشغالگران دست به مبارزه زده، علی رغم موجودیت سازمانهای

حزبی و جواسیس خاد که مشترکاً می کوشیدند تا هر نوع حرکتی را در نطفه خفه نمایند، محصلان به اشکال و سطوح مختلف مبارزات ضد اشغال را به پیش می بردند.

با تأسف از زمانی که امپریالیسم امریکا و شرکاء افغانستان را اشغال نمود و حملات شان را بر کلیت فرهنگ به خصوص فرهنگ مبارزاتی نسل جوان آغاز کردند دیده می شود که جای سنت مبارزاتی عدالت جویانه در پوهنتون را، فرد گرائی و خود محور بینی روشنفکرانه گرفته، در تمام سالهای اشغال، پوهنتون ها و جمیع مراکز تحصیلی به شمول معارف، علیه کدام جنایتی از جانب اشغالگران، حاکمیت پوشالی و یا تروریستان طالبی - داعشی با ننگ سکوت آلوده شده صدای اعتراض این جمع با آن تاریخ مشعشع مبارزاتی بلند نشد.

امروز نتیجه آن انفعال تا جایی رسیده که حاکمیت ارتجاعی، دست نشانده و ضد ملی و ضد مردمی طالب، نصف نفوس جامعه را از ادامه تحصیل باز می دارد، مگر پوهنتون به علاوه آن که کمترین اعتراض و عکس العملی از خود نشان نمی دهد، محصلان ذکور کلاً به صنوف درسی خود حاضر می شوند و در عمل به اثبات می رسانند که دامن آن ها نیز حد اقل به دلیل انفعال شان با لکه ننگ طرد نصف جامعه لکه دار و آلوده می باشد.

محصلان هموطن!

اگر امروز در خود این شجاعت و گریزه را نمی بینید که زندان و مرگ را به گردن گرفته به سرکها بیرون شوید، حد اقل اینهمه شهامت پیدا کنید که تا نیامدن همصنفی های اناث تان، به صنف ها حاضر نشده، کلاً شرکت در معارف و پوهنتون را تحریم کرده در خانه بمانید.

محصلان هموطن!

حالا که طالب و نظام ملاسالار تصمیم گرفته بدین شکل از معارف عصری انتقام بکشد و آن را با طرد اناث از معارف به دو حصه تقسیم نماید، بیانید اگر طالب و طالبیسم در ذهن و باور ما وجود ندارد، ما هم نیمه دیگرش را تحریم نمائیم تا ضمن ابراز همبستگی با خواهران و بقیه اعضای خانواده و فامیل به طالب و حامیان طالب در سطح جهان و منطقه نشان دهیم، که معارف آماده می شود تا در کنار و در پیشاپیش مردمش علیه ارتجاع هار مذهبی مدرسه و مدارس به نبرد مرگ و زندگی پای گذارد. این که در مبارزه پیروز می شویم و یا شکست می خوریم تابع ده ها و صد ها عامل است، اما مطمئناً اگر مبارزه نکنیم و شکست را بپذیریم عمده ترین عاملش، بی همتی و بی شهامتی خود ما می باشد.

با شعار مرگ بر طالب و نابود باد نظام ملاسالار به نبرد مان ادامه دهیم!

مبارزه علیه امپریالیسم، جزء لاینفک مبارزه علیه ارتجاع در کل

و ارتجاع هار مذهبی- طالبی به صورت خاص می باشد

تشکل و تسلیح نیاز و خواست زمان ما!